

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Forhandling om redegørelse nr. R 17:

Industriministerens redegørelse af 12. april 1989 om iværksættere.

(Redegørelsen anmeldt 12/4 89. Redegørelsen givet 12/4 89. Meddelelse om forhandling 12/4 89).

Forhandling

Nyrup Rasmussen (S):

Jeg er ked af at måtte sige endnu en gang til ministeren, at den helt store optimisme – for slet ikke at tale om vingefang – kan jeg altså heller ikke med min bedste vilje hidse mig op til i kommentaren til ministerens redegørelse om iværksættere.

Jeg tror, vi vil holde os til kendsgerningerne, når vi konstaterer, at en stor del af redegørelsen – og det kan der da også være begrundelser for – er en beskrivelse af det, der er igangsat, det, der er undervejs, og det, der er sket.

Men jeg synes alligevel, at redegørelsen fortjener en række supplerende kommentarer. Vi har først og fremmest noteret os, at der er to konkrete, nye initiativer indeholdt i redegørelsen.

Ministeren nedsætter en gruppe af iværksættere, der kan udforme forslag til løsning af iværksætterproblemer. Det synes jeg er en god idé, som jeg håber man får en hel del ud af. Det er selvsagt vigtigt, at man sørger for, at det er rimeligt dynamiske personer, der sidder i den lille gruppe, men det ved jeg at der er opmærksomhed om.

Jeg har også forstået, at ministeren foreslår indført en såkaldt iværksætteropsparing, hvor staten kan yde en ekstra præmie ud over normal forrentning. Jeg vil godt spørge ministeren, hvordan han vil sikre, at en sådan iværksætteropsparing bliver en nettoopsparing, dvs. en opsparing, som ellers ikke havde fundet sted. Ministeren er bekendt med, at det generelt er et problem, når vi gerne vil fremme opsparingen her i landet, et problem, som vi fra Socialdemokratiet side – og det ved hr. Svend Heiselberg også – har andre gode forslag på. Her tænker jeg på pensionskasseopsparing og lignende,

som jo er mere organiseret og derfor også har andre fordele, uden at jeg skal lægge op til andet, end at ministeren måske lod sig inspirere derfra.

Derudover nævner redegørelsen behovet for større incitamentter til selvstændig pensionsopsparing. Og det var netop det, jeg ville notere med stor tilfredshed.

Jeg hæfter mig så ved, at der ikke er meget andet i redegørelsen. Der nævnes, at virksomheder bør slippe for at indsende virksomhedsskemaer til skattevæsenet, at der bør være forbedringer for iværksættere i form af bedre arbejdsløshedsforsikring, iværksætterydelse, syge- og barselpenge og uddannelsestilbud. Så mange er ordene, det er det hele, når vi taler om nye initiativer, og derfor vil jeg koncentrere min tid om ét forslag, som jeg godt vil have ind i debatten, også fordi vi er mange, der har lagt mærke til, at hr. Svend Heiselberg altid efterlyser et konkret forslag, og det vil jeg gerne bringe op nu.

Jeg tror, vi må gå videre på to felter. Det første er samarbejde med kommunerne. Jeg beder meget om, at man ikke kaster sig ud i en ideologisk orienteret debat om, hvorvidt kommunerne må producere eller ej. Man må forstå, at i dagens Danmark findes der rent faktisk en række praktiske samarbejdsordninger mellem kommuner og iværksættere, helt uafhængigt af, hvad der sker i Folketinget. Jeg kan forsikre for, at den dag, man fra regeringens side fastslog, at nu skulle en ganske bestemt juridisk fortolkning af kommunalfuldmagten gælde i dagens Danmark, var der nogle kommuner, der fik travlt med at ændre en række foranstaltninger. Jeg siger det blot, fordi vi også her står os ved en pragmatisk orienteret fleksibilitet i forhold til det lokale samarbejde, og jeg beder meget om, at kommunerne får stærkere muligheder for iværksættercentre som basis for, at de nye iværksættere kan få ordentlige levevilkår og klare en del af deres igangsætningsproblemer.

Socialdemokratiet vil også foreslå, at den teknologiske service styrkes, at kommunerne f.eks. helt naturligt repræsenteres i de teknologiske informationscentre som led i det samarbejde, vi her taler om. Og endelig finder vi det i Socialdemokratiet helt naturligt, at kommunerne får mulighed for at medvirke uden bestemmende indflydelse, som det f.eks. kendes inden for pensionskasselovgivningen, når det gælder